

Priestor pre život

Časopis Ročník I Číslo 1 Cena Zdarma

1

Cena časopisu Priestor pre život je zdarma. No budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Preto Vám za pochopenie ďakujeme.

Vážení čitatelia,
Náš časopis nebude spovedať slávnych, krásnych a úspešných. Dokonca sa v ňom neobjavia ani „holé baby“, dokonca ani reklama. Všetko to nám ponúka množstvo iných tlačových periodík. Nebudeme vyhlasovať súťaže o milión, ani preferovať súťaže o najviac predaných časopisov. V dnešnej dobe príťažlivých reklám a popularizácie slávnych osobností, budeme preferovať ľudí, o ktorých sa hovorí, že „po nich ani pes neštekne“. Verte, že príbeh starej babky, chlapca túlajúceho sa po uliciach, bezdomovca, opustenej matky a pod., môže byť zaujímavejším ako príbeh politickej kariéry amerického prezidenta. Budeme objavovať „skrytých hrdinov“, ktorých sa vyskytuje obrovské množstvo. Sú to možno skrytí hrdinovia obyčajného ľudského života, ich život vypadá na pohľad bezvýznamný, šedivý a nepotrebný, no zdanie často klame. Každý človek prežil svoj horizont, aj svoj pád, v každom človeku sa dá objaviť neopakovateľnosť a jedinečnosť. Objavovanie týchto pozitívnych daností môžeme každému človeku vrátiť sebadôveru, sebaúctu, nádej a hlavne chuť ďalej žiť. Vracaj nádej beznádejným, opusteným, utrápeným, nám ostatným pomôže vrátiť sa samým sebe, objaviť vlastné hodnoty. Nechceme mystifikovať a robiť lepšími týchto bezvýznamných ľudí aj oni disponujú svojimi negatívnymi stránkami a vlastnosťami. Väčšina z nás chce zmeniť týchto ľudí na svoj obraz, chcú radiť druhým svoje predstavy o tom, čo je dobré a potrebné. Ak sa neplní naše očakávania, ostávame sklamaní a znechutení. Lámeme palicu s kývnutím ruky, „nedá sa im pomôcť“.

Kto z nás si vtedy uvedomuje, že lámeme palicu sami nad sebou, kývame rukou nad našim vlastným nepochopením a hlúposťou.

Chceme pripomenúť širokej verejnosti, že sú veci, ktoré sa nedajú kúpiť a nedajú sa vnútiť. Radi by sme pripomenuli, že nikto nie je dobrý, môžeme byť iba lepšími, chápujúcejšími a dobré by bolo začať od seba a vtedy zistíme, že svet je taký, ako ho vnímaš Ty, čitateľ tohto časopisu.

V nulťom čísle nášho časopisu sme sa zamerali na náš problém, problém neochoty kompetentných, ako aj časťou verejnosti.

Koncepcia časopisu Priestor pre život bude zameraná na tieto podstatné témy.

Permanentne informovať verejnosť o našich aktivitách, zdôrazňovať, že naše riešenia nikoho neohrozujú a neobmedzujú, naopak, môžu byť všetkým prospešné.

Zmeniť pohľad verejnosti na ľudí, ktorí kráčajú proti prúdu, odhaľovať ich pozitívne stránky a tým pomáhať im samotným, aby

sme nútení pozrieť sa priamo, rovno do očí, chce to odvahu a dávku pokory a potom zistíme, že sa dívame do vlastných očí, plných nelásky, zla a nepochopenia.

Pripomínať ľuďom pravdy dávno objavené, dávno pripomenuté, nechať sa odradiť a znechutiť. Nebáť sa riskovať život, pravdu a pochopenie. Akýkoľvek pokus je lepší, ako pokus žiadny. Každý PROCES vytvorí aj

určitý dôsledok. Vnímať PROCES a nie výsledok, to dáva duši pokoj. V dnešnej dobe sú ľudia zameraní na výsledok, nie na proces, preto je možno toľko zla, nepochopenia a nenávisť.

Ďalšou témou je prebudiť u ľudí v súčasnosti odkázaným na milosrdenstvo štátu, že s obdarovaných sa môžu stať darcovia. Ľudia, ktorí majú málo, sa skôr dokážu podeliť o svoje málo, ako bohatí a majetní.

Preto sa budeme snažiť o zdanlivo nemožné, aby obyvatelia kempu sa stali darcovia nie len obedových polievok pre sociálne slabších, ale aj morálnymi darcami, v duchu hesla: „čím viac dáš, tým si bohatší“. Toto sú hlavné témy nášho „nechceného“ časopisu. Nechceného,

pretože v prvej etape nás vôbec nenapadlo, že človek, ak sa snaží urobiť niečo dobré a všeobecne prospešné, narazí na taký veľký odpor. Ľudia asi radšej prijímajú klamstvo a zavádzanie ako jednoduchú a čistú pravdu. Zrejme platí zásada, čím väčšia pravda, tým väčší odpor. Aj Ježiš so svojou filozofiou absolútnej lásky sa nestrelol s veľkým pochopením. Aj Ježišovi vyčítali že venuje veľkú pozornosť „odsúdeným“ tohoto sveta, možno že väčšiu ako nám cnostným. Možno, že vedeli, že „odsúdení“ môžu byť lepší nositelia jeho myšlienok a možnože tieto popísané stránky, nám môžu pripomenúť, nám ostatným, kto sme a kam smerujeme.

Ak naše aktivity vypadajú na prvý pohľad ako samospasiteľné, tak podobnosť je čisto náhodná. Zo začiatku sme sa chceli hrať na vlastnom piesočku, prišli sme na to, že sa to asi nedá. Bez verejnej podpory, je to len hlas volajúceho na púšti.

Rozhovor s jedným z martinských bezdomovcov

Čítajte na Strane 2

prekročili bariéry svojich nerestí. Verejnosť začne vnímať týchto ľudí s väčším pochopením a trpezlivosťou, bez odporu a pohoršenia. To môže byť vzájomne prospešné. Len nekonečnou trpezlivosťou a láskou môžeme zmeniť svet a veci, ktoré nás trápia.

Pripomenúť ľuďom úspešným a bohatým, že cesta hore môže končiť aj pádom a tým im pomôcť, aby sa pre vídnu úspechu a zisku, mohli opäť stať LŮDMÍ.

Prehľbujúca sa arogancia moci a bezohľadnosti, vytvára armádu nechotných byrokratov neslúžiacich verejnosti, naopak komplikujúcich život všetkým a najviac sebe.

Pripomenúť ľuďom, že všetko so všetkým súvisí, naša nevšímavosť a ľahostajnosť plodí ďalších „odsúdených“, ďalších, ktorých verejnosť vníma ako príťaž ako zlo. Budeme pripomínať, že príťaž zla a nelásky sa nezabavíme tým, že ich odhodíme, zakopeme či nebudaj vystrelíme na mesiac. Na príťaž zla, nelásky

Rozhovor s jedným z martinských bezdomovcov

Vychovaný na samote, pásol kravy, cestou do školy zbieral čučoriedky pre svojich spolužiakov, zabehol stovku za 11 sekúnd, v kožiarskych závodoch varil glej, dnes tento 49 - ročný krivajúci muž, križuje námestie Martina. Tento človek pohybujúci sa v centre Martina, je možno tichým mementom kultúrneho centra Slovákov. Človek samotár, ktorý nekričí, nenadáva, možno ticho bez slov a giest, otvára svoje kontajnery.

Začať rozhovor s týmto človekom nie je jednoduché. Možno, že je príliš zaujatý svojim svetom, svojimi dennými povinnosťami, zabezpečiť si niečo pod zub, vlastne prežiť každý deň, prežiť každú noc a tak to ide ďalej.

Narodil sa v Novoti, v rodine horára, pri poľskej hranici. Otec horár a matka od dávná postihnutá úrazom, vychovali štyri deti a najmladší bol Štefan. Vyučil sa nástrojárom v

jednej z oravských fabrík. Od sedemdesiatych rokov, keď sa oženil, pracoval v Turčianskych strojárnach. So svojou bývalou ženou mal tri deti. Od roku 1986, kedy sa rozviedol, putuje medzi L. Mikulášom, Ružomberkom, Novotou a Martinom. Na pohľad šedivý život, ako mnoho iných, no predsa v Štefanovi sa skrýva niečo, čo mnohým nie je dané. Snažil som sa ho prichytiť pri nejakej slabosti, nerestí a ako to byva u týchto ľudí zvykom. No verte, moje snahy boli márne.

Otázka: Prečo si sa rozviedol?

Moja bývalá mala známosť, môjho kamaráta, rok a pol som tam ešte býval. Keď som išiel na nočnú, čakal som vonku, kým jej, aj mój priateľ neodišiel. Naša dcéra odpadávala, bál som sa o ňu, nakoniec som to vzdal a odišiel.

Otázka: Napriek tomu, že ti tvoja bývalá žena „ubližila“, nepočul som od teba jednu nadávku, zlé slovo na ňu, čím to je?

Odpoveď: Stretol som ju v nemocnici, volám ju „Cviro“, povedala, aby som išiel do hája.

Otázka: Máš ju rád?

Odpoveď: Zvláštne gesto a zmena témy.

Otázka: Tvoje deti sa k tebe hlásia?

Odpoveď: Zvláštne gesto a zmena témy.

Otázka: V živote si zažil veľa zlého a mnohí ti ublížili, dost ťa to trápi?

Odpoveď: Modlím sa /ukázal ako, zdvihol oči k nebu/, „Ježiško je tu“.

Otázka: Hovorí sa, že „BOH nás skúša“?

Odpoveď: Je to tak, máme svoje skúšky. Hovorím si niekedy PRECO, no väčšinou viem, že to tak má byť.

Otázka: Vieš robiť nitkové obrazy na drevných doštičkách. Keby si mal možnosť, kde ich robiť a mal s čoho, venoval by

si sa tomu?

Odpoveď: Vieš, dajú sa z toho robiť krásne veci, tváre, krajinky, hrady, každá nitka je svojou štruktúrou originálna, z nití a klinčekov sa dajú robiť krásne obrázky. /Rozhovori sa o tejto téme, so zjavnou radosťou/.

Otázka: Čo by si chcel ešte v živote urobiť, dokázať?

Odpoveď: Rozmýšľa, „no možno žiť s niekým, len tak v pokoji“...

Otázka: Šiel by si bývať k nám do Verejného kempu? Budeme radi ak tam budeš.

Odpoveď: Uvažuje - možno prídem, neviem, začal hovoriť o svojej rodine, o tom, čo prežil, čo urobil ...

Možno čaká na signál od svojej rodiny, obchádza miesto, kde býva jeho svokra a bývala jeho dcéra. Obchádza miesto, kde býva jeho bývala žena, Možno chce žiť v nádeji, možno chce ďalej veriť a dúfať. Kde skončí tento podivín, nikto nevie, možno, ani on sám ...

Pokračovanie o „Vlčiakovi“

V minulom alebo nultom čísle nášho časopisu, sme písali o cnostiach aj slabostiach človeka, ktorí vypadajú ako bezdomovec, v rodičovskom dome urobil „útulok“ pre ľudí bez domova. Dlhé roky ubytoval tých najväčších alkoholikov, kriminálnikov, skrátka ľudí, ktorí prepadli na samý okraj spoločnosti. Je to človek s nerestami, no určite aj s veľkým srdcom. Ako žije dnes ?

Ďakujeme personálu FN Martin, pľúcnemu oddeleniu, že tohoto človeka postavili na nohy. Záujem nás ostatných, o osud tohoto človeka, určite pomohol aj jemu samotnému, aby mal chuť a ochetu žiť ďalej.

Náš článok možno oživil záujem jeho rodiny, že mu prisľúbili vybaviť ústav, do ktorého ho umiestnia.

Žiaľ, zatiaľ to ostalo len pri sľuboch. Keď sa vrátil z nemocnice, ponúkli sme mu možnosť bývať v našom kempu, v podkroví chatky. Zatiaľ, čo sme sa spoliehali na sľubovaný pomoc rodiny, v podkroví sme ubytovali dvoch nových obyvateľov. A hlásia sa nám ďalší, chatka je malá, naše možnosti obmedzené.

V niektorých mestských štvrtiach si obyvatelia zabezpečili uzamykanie kontajnerov na komunálny odpad. Naše odpadky obsahujú okrem vyhodnených potravín aj iných zvyškov, aj druhotné suroviny, papier, farebné kovy a mnohé iné, ktoré sa dajú recyklovať a využiť na ďalšie spracovanie. Okrem potravín, ktoré mnohí bezdomovci využívajú na svoju „obživu“, zbierajú

si pomôžu nie len vyberači kontajnerov, ale aj odbremeníme mestskú skládku od množstva využiteľného odpadu, čo sú tiež ušetrené peniaze, nás občanov.

Nepozerať sa na to, že si vyberač kúpi Okenu alebo Jablkové víno, za produkty našich kontajnerov. Možno aj my, keby sme žili na ulici, tiež by sme radšej prežili časť dňa a noci,

kontajnera, zavolajte na číslo 0903 033 677, prideme a upravíme narobený neporiadok. Pokiaľ to stihneme, budeme sa takto snažiť vzájomne si pomôcť. Možno, že sa nám podarí iniciovať službu čistenia okolo kontajnerov v spolupráci s mestami Martin a Vrútky, s využitím verejnoprospešných prác alebo dobrovoľníkov. Aj málom sa dá pomôcť, stačí chcieť.

Ľudia, odomknite svoje kontajnery

aj starý chlieb a ponúkajú ho rôznym ľuďom na krmné účely. Mnohé iné druhotné suroviny triedia títo vyberači kontajnerov, čo je určite lepšie, ako ich vyvážať na netriedenú skládku. Je pravdou, že niektorí „triediči“ narobia neporiadok okolo kontajnerov, no určite aj to by sa dalo riešiť k vzájomnej spokojnosti.

Výhody tohto riešenia:

1. Mnohým ľuďom môžeme zabezpečiť aspoň základné existenčné minimum a prežiť. /Doteraz to tak funguje, ale len s odomknutých kontajnerov/.
2. Zberom druhotných surovín

v alkoholickom opojení. Tiež by sme aspoň na chvíľu zabudli na ľudskú ľahostajnosť a nevyšímavosť. Môžeme namietat, je to únik, nič sa tým nevyrieši, no čo naše úniky?

Ak nie sme ochotní otvoriť vlastné srdcia, otvoríme aspoň kontajnery, aj naše odpadky môžu byť niekomu užitočné.

Vážení občania, ktorí otvoríte kontajnery aj iní.

Ak vám bezdomovci, vyberači kontajnerov, Rómovia urobia pri separovaní neporiadok okolo

Nedávajme bezdomovcom, tulákom, žobrákom peniaze, pokiaľ evidentne vidíte, že sú mobilní. Radšej sa ich opýtajte, či sú hladní a smädní. Zoberte ich ku obchodu a kúpte im niečo. Ak odmietnu, najlepšie im pomôžete tým, že im nedáte nič. Je to dôležité, lebo ich robíme závislých na našich daroch. A táto závislosť, ich často robí agresívnych, je pre nich zvlášť škodlivá a nebezpečná!

Tí, čo chcú piť, môžu využiť našu ochetu otvorených kontajnerov.

Listy od čitateľov ...

Motto:

„Pravda je tvrdá ako diamant, no nežná ako kvitnúci kvet“

Indické príslovie

reči, to je Váš spôsob žitia. Na každého, kto Vám neverí len „kydáte hnoj“. A tým, že sa chcete zviditeľniť s Procesom 3, je Váš osobný ťah. Pretože človek, ktorý sa celé roky ne-

Mimochodom, aj na časopis, ktorý ste si aj Vy prečítali. Je veľmi málo ľudí, ktorí nám finančne alebo materiálne pomohli a zato im patrí moja úprimná a srdečná vďaka. Chcem len pripomenúť, že moja malá dcérka nechodí hladná ani bosá. Má dobrú matku a iných príbuzných a aj vďaka nim netrpí núdzou. Je pravdou, že som „zlým“ otcom, no verím, že rodina mi to raz odpustí.

Máte pravdu aj v tom, že som sebecký, arogantný a nevšímavý. Keď som začínal s týmto mojim „nezmyslom“, denne mi to moji blízky pripomínali. Chce to veľkú sebeckosť a aroganciu neslúžiť len tým najbližším, to je fakt pravda. Možno si povieť, „má rodinu“, je povinný sa o nich starať, tak ako to robili naši otcovia, dedovia, tak to má byť! Možno si povieť, že každý sa má starať o seba a o svoju rodinu. Zatiaľ je to skutočne tak, každý sa stará len o seba a o svoju rodinu, len neviem či je to najlepšie. Rodiny sa medzi sebou v minulosti zabíjali, väčšie rodiny - národy tiež. Každý sa stará len o seba a svoje záujmy, za každú cenu. Viem, že mnohí budú namietat, rodina je tabu, chráni ju štát, cirkvi, hovorme, že rodina je základ štátu a celej ľudskej spoločnosti. Chcem len pripomenúť, pre tých, čo majú uši a počujú a oči, ktoré vidia, že rodina už dávno nespĺňa kritéria, ktoré by mala spĺňať. Rodina sa uzavrela sama do seba, „vcucla“ samú seba, nemá ducha, čiže nemá nič. A ten, čo nemá nič, nemôže nič dať. Môže len brať a to sa jej darí. Preto je po uliciach toľko vyberačov kontajnerov od Martina, Bratislavy, Paríža a New Yorku.

Mnohí sú obeťami takzvaných „rodín“. Vinníci sú oslavovaní, chápaní a ochraňovaní a vyberači kontajnerov, odsúdení. Sú aj výnimky, no výnimka potvrdzuje pravidlo.

Milá pani chcem Vám ešte povedať, že ak sa nájde darca, ktorý nám bude chcieť niečo darovať / zatiaľ je ich veľmi málo/, ak nám pošlete svoju adresu, budeme Vás o tom informovať, to Vám sľubujem. A ak odhovoríte potencionálneho darcu, tak sa radi tohto darcu vzdáme. Moja kariéra môže rýchlo skončiť, ako uvádzate, no plné vrecká peňazí, mi zatiaľ nehrozí mať. Zatiaľ ich mám prázdné, aj vďaka Vám a podobným milá pani Š ... á. A možno dokonca ani NEUSPEJEME a myslíte si, že na tom až tak moc záleží?

S pozdravom D. Dižkanec

PS: Ďakujeme za Váš list, má pre nás, aj iných veľkú cenu. Ďakujeme.

V tejto rubrike uverejníme Vaše listy, názory, nech sú akékoľvek, lebo aj tie záporné majú pre nás veľkú cenu. V tomto čísle uverejníme dva listy, jeden, ktorý chváli naše aktivity a druhý, ktorý vypadá ako „záporný“ alebo posúďte sami ...

Vážení,

ľudia bez domova, viery, lásky, nádeje, ľudia zabudnutí, ale Bohom milovaní, v hĺbke srdca som s vami a veľmi si želim aj Vám, aby sa Vám splnili Vaše oprávnené túžby na dôstojný život každého človeka, aby Vaše dobré, započaté dielo bolo úspešné.

Prajem Vám dobré zdravie, najmä p. Ju-rečkovi skoré uzdravenie, veľa trpezlivosti a vytrvalosti v dobrom predsavzatí pre pomoc ľuďom v akejkolvek núdzi.

Podporujem myšlienku pomoci tým najbiednejším z biednych a ďakujem Vám, že sa ich ujimate.

L. Nogová

Veľmi pekne ďakujeme za Váš list p. Nogo-vá, Váš list má pre nás veľkú cenu.

V druhom liste, ktorý poslala pisateľka Š... /nečitateľný podpis/ je adresovaný pánovi Dižkanecovi, čitateľka zrejme pozná súkromie a rodinu p. Dižkanca.

Vážení pán Dižkanec !

Dostal sa mi do rúk Váš časopis „Priestor pre život“. Prečítala som ho celý a je tak „krásne“ písaný, že by ma neprekvapilo, keby sa veľa ľudí na túto Vašu organizáciu chytilo. Pekné od Vás, že chcete pomáhať ľuďom ... Ale pán Dižkanec, je tu niečo dôležitejšie nad čím by ste sa mali zamyslieť. RODINA! Vaše veľké reči o pomoci druhým sú mi smiešne! Čo keby ste si pozametali pred vlastným prahom a potom sa venovali druhým. Zničili ste život jednej skvelej žene a jej celej rodine a ničíte ho hlavne svojej malej dcérke Alžbetke. Keby Vás tak zaujímalo, čo ona potrebuje, malo by to oveľa väčšiu cenu ako to, čo robíte. Ale Vy ste sebecký, arogantný a nevšímavý človek. Ľudia, ktorým sa snažíte pomôcť, sú už dospelý a vedia si pomôcť aj sami, ale Vaša dvojročná dcéra si pomôcť nevie. Neprispievate na ňu finančne, nekupujete jej oblečenie, jedlo a iné, ešte zdierate jej matku. Na Vašom mieste by som sa tak hanbila, ale Vy nie. Vy budete strúhať frajera a hrať sa na Samaritána pre druhých. Ako môže niekto takémuto nezodpovednému človeku veriť? Verte mi, keď budem od niekoho počuť, že Vás chce podporiť alebo prispieť fi-

nančne, budem ho odhovárať a vysvetlím mu isté záležitosti... A ako si môže byť človek istý, kde peniaze, čo Vám darujú, skončia. Veď je to „veľké hrdinstvo“, keď nám niekto niečo nepovolí, urobíme to aj tak, veď je to chulostivá téma, nemôže nám nikto nič. Vybrali ste si pekný spôsob, ako si naplniť vrecká. Je mi z Vás zle a Vašej „kariére“ predpokladám rýchly koniec.

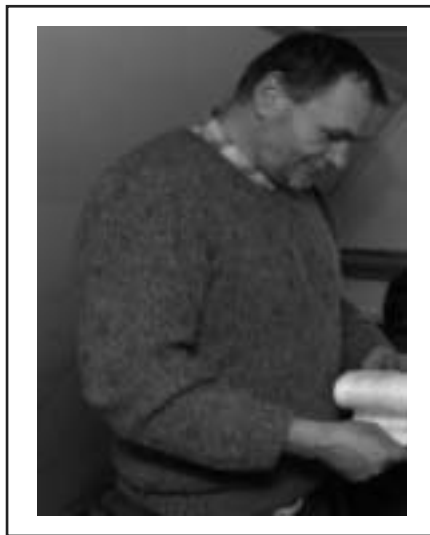
Šá /nečitateľný podpis/

PS: Čo keby ste sa k môjmu listu vyjadrili v nasledujúcom čísle Vášho časopisu ...

PS 2: A ešte jeden odkaz. Ohradzujete sa tým, že práca pre bezdomovcov je vec Vášho svedomia. Ale to vy ste ten, čo nevie, čo to svedomie je! Nemáte o tom ani páru, pretože sa adekvátne k tomu nesprávate. To iba veľké

snažil a nechcel pracovať a nevedel sa postarať o živobytie rodiny, nemôže byť aktérom za dobrú a poctivú vec. Veď nič nerobiť, len ťahať peniaze od iných a to čo nejde, dávať za vinu niekomu inému, to je predsa pohodlnejšie. A na nejakú nezištnosť sa vo Vašom prípade nedá veriť. NEUSPEJETE!

Vážená pani,
Možno, že ste si zvolili pseudonym, preto sa nehnevajte, budem Vás

volať pani Š ... Splnil som Vám pranie a uverejňujem odpoveď na Váš list. Síce nerád odhaľujem svoje súkromie, no sľúbili sme našim čitateľom, že budeme absolútne otvorení, nemáme čo skrývať, ani v súkromí a sľuby treba plniť. Možno, že milá pani moju odpoveď celkom nepochopíte, no možno, že ju pochopia iní.

Ďakujem Vám, že ste si prečítali náš časopis celý. Je pravdou, že mojej rodine sa moje aktivity niekedy moc nepáčia. Chcem Vás upozorniť, že nezničil som život len jednej rodine a jednej žene, ale aj mnohým iným ľuďom, bolo ich dosť. Nikdy som o sebe netvrdil, že som bol dobrý. Možno, že budem niekedy lepším, no dobrým asi nikdy nebudem. Keby som bol dobrým, už dávno tu nie som, možno, že by som visel na kríži. Máte pravdu, keď tvrdíte, že dvojročnej dcérke Alžbetke neposkytujem všetko, čo by možno potrebovala. Možno mi raz bude vyčítať, že som ju materiálne nezabezpečil. Možno mi bude vyčítať, že nemá čo ostatné deti. Sú to v skutku veci viditeľné, no možno jej dám takú „vec“, ktorá sa nedá zaplatiť, oceniť, nevychovať z nej ďalšieho pokrytca. Povieť si, čo to je? No viete, pre mňa to má veľkú cenu, milá pani a ostatní, ktorých to možno pobúri.

Máte pravdu aj v tom, že tých málo peňazí čo mám, neutrácam pre svoju rodinu ako to je zvykom, ale aj na stavbu malej chatky, dreveného plotu a na obhajobu našich záujmov.

Závislosti často stotožňujeme so známymi a pomenovanými závislosťami, napríklad s alkoholizmom, drogami, patologickým hráčstvom a pod. Viditeľné závislosti odsudzujeme, máme ich dobre zmapované a pomenované. Utešujeme sa, že nie sme nimi postihnutí. Existujú aj iné závislosti, nás cnostných a nie sú o nič menej škodlivejšie ako závislosti viditeľné a pomenované. Zvykneme často nahrádzať jednu závislosť, závislosťou ešte horšou a radi hovoríme, mňa sa to netýka.

Závislosť prvá:
Závislosť na peniazoch alebo strach nemať peniaze, núti ľudí bezohľadne valcovať všetko pred sebou aj za sebou. Častokrát „valcujeme“ v duchu hesla zodpovednosti za rodinu, svojich najbližších, zabezpečiť im všetko, čo vraj potrebujú. Závislosť na peniazoch obhajujeme morálnym motívom, že to nepotrebujeme ani tak pre seba, ale pre svojich milovaných. Tento druh závislosti je príznačný pre túto dobu. Ohuruje reklamy z nás a našich blízkych robia otrokov MAŤ a vzbudzujú POTREBU, všetko to

zabezpečiť. Mnohým sa to stalo vášňou, závislosťou. Každý sa obhaja otázkou: „je zlé robiť radosť sebe a svojim milovaným“. Určite na túto otázku sa nedá odpovedať negatívne. No určite sa stávame otrokmi tejto polopravdy a z našich milovaných vychováme ďalších otrokov. Človek je vo svojej podstate slobodná bytosť a byť otrokom mu nie je súdené, no môže si to zvoliť. Ktosi múdry napísal: „Voľ nebyť, ako byť otrokom“.

Závislosť druhá:
Ľudia milujú krásne veci, milujú krásne prostredie, prírodu, vkusný domov, umenie, hudbu, šport. Určité estetické cítenie človeka povznáša, pokiaľ sa nestaneme jeho otrokom. Ľudia sú ochotní obetovať veľa alebo všetko pre svoje „estetické“ cítenie. Vtedy sa z nášho estetického vnímania stávame slepí aj hluchí, nevnímame nič, len našu predstavu o kráse a všetky iné tiež krásne a povznášajúce deje a súvislosti nevidíme a necítime.

Závislosti

Závislosť tretia:
Ľudia sú často postihnutí hľadaním novej lásky, nového priateľstva, novej komunity. Po skúsenostiach a vloženého očakávania je sklamanie najčastejšou odmenou za tento únik. Vypadá to tak, že ľudia chcú byť klamaní a oklamaní a následne bolestne prežívať tento druh závislosti. Vo všeobecnosti platí: Veľké očakávanie = Veľké sklamanie, Malé očakávanie = Malé sklamanie, Žiadne očakávanie = Život prítomnosti.

Závislosť štvrtá:
Mnohí sú presvedčení, že štúdiom, hľadaním nových informácií z oblasti vedy, informatiky sa stávajú plnohodnotnejšími a lepšími ľuďmi. Ktosi múdry povedal: „Vlk ostane vlkom, aj keď ho naučíme čítať a písať“. Lepšími a plnohodnotnejšími sa nestaneme ani vtedy, keď absorbujeme všetku múdrosť sveta. Zistíme akurát poznanie „múdрых“, čím viac viem, tým som hlúpejší. Vtedy zistíme, že o živote vlastne nič nevieme. Možno, že skutočná múdrosť,

je obyčajné vnímanie srdcom a nejstuje kniha, filozofia, náuka, ktorá by nás to naučila.

Závislosť piata:
Spoločnosť nám ponúka pravdy alebo polopravdy a ľudia vo svojej pohodlnosti neskúmajú podstatu ponúkaných právd a poloprávd. Ľudská povrchnosť a plytkosť vnímania prijíma ponúknuté riešenia v duchu hesla:

„Povedzte nám, ako to je, je to čierne alebo biele?“ „Je to dobré alebo zlé?“ „Tento jav pohodlnosti, nezodpovednosti využívajú nadnárodné, štátne, aj náboženské inštitúcie a manipulujú s ľuďmi. Ľudia sa spoliehajú na „múdrost“ a odbornosť“ svojich vodcov a vodcovia sa odvolávajú na názor svojich občanov. Keď sa niekto ozve z ľudu: „Ale my sme to tak nechceli“, ozvú sa vodcovia, „ale to je vôľa ľudu“. Je to začarovaný kruh a všetci majú pravdu. Keď sa ozve politik a tvrdí, že z vôle ľudu treba zabíjať a viesť vojnu, je to skutočne často s vôľou ľudu. Z vôle nebyť zodpovedný, z vôle ľudu, byť ľahostajný, z vôle ľudu, nemať vlastný názor, z vôle ľudu, nehľadať pravdu vo svojom srdci. Ak ste sa vážení čitateľa nenašli v predchádzajúcich závislostiach, existujú aj závislosti iné, málo spomínané, o ktorých neradi hovoríme a neradi s k nim hlásime. Na objavenie tej svojej závislosti stačí trochu pokory a osobnej odvahy, stačí hľadať a objaviť objavené, nemyslite si, že pisateľ tohto článku, je bez závislostí, či už skrytých alebo viditeľných.

Deti z detských domovov, deti, ktoré nám toho môžu povedať viac. Majú svoje sny, radosti a strasti, náš vzťah k nim a to čo im chceme ponúknuť.

Deti z detských domovov, deti nechcené a opustené alebo ako je to vlastne? Deťom z detských domovov hovoríme štátne, sú v ústavnej starostlivosti, o ktoré sa starajú náhradní rodičia a to vychovávatelia v týchto zariadeniach. Názory na tieto deti sa rôznia. Niektorí ľudia vidia v deťoch zlodejov, spodinu spoločnosti, niektorí ich ľutujú a v konečnom dôsledku sa nájdu ľudia, ktorí sa im snažia pomôcť. Určite sa ani nepokúsíte odhadnúť koľko je takých detí na Slovensku, detí, čo by radi dostali trochu lásky od svojich rodičov, ako deti z plnohodnotných rodín. V detských domovoch a iných ústavoch ústavnej starostlivosti žije vyše 5000 detí a žiaľ okolo 80 % týchto detí má aspoň jedného žijúceho rodiča. Títo rodičia sa z rôznych príčin nedokážu alebo nevedia postarať o výchovu svojich detí, no častokrát s nimi zaobchádzajú doslova kruto.

„Domováci“, ako sa zvyknú nazývať sami, sú rovnaké deti ako naše deti, z plnohodnotných rodín, majú svoje túžby, prania

a sny. Sny o láske, priateľstve, nespítnelných sľubov.

Problém detí v dnešnom svete, rovnako „domovákov“ ako aj ostatných detí je v tom, že my rodičia, príbuzní, blízky, priatelia a v podstate celá spoločnosť zabúdame, čo im chceme dať do života. Deti chcú lásku dostať tak, ako ich oni nezištné dávajú, trápi ich, keď im sľubujeme veci a málokedy ich plníme, keď ich len dirigujeme a nehľadáme v nich rovnocenných partnerov. Namiesto toho si kupujeme ich lásku materiálnymi darmi, nespĺnenie našich sľubov riešime stále „hodnotnejšími“ darmi a robíme z našich detí závislých na tieto materiálne veci, zabíjame v nich cit, jemnosť a vytvárame z nich egoistov. Aby nám dali naše deti pokoj, tak im kupujeme Pokémonov, dovolíme im pozerat filmy plné násilia, ktorým nerozumejú a robí to z nich bezcitné figúrky na šachovnici života. Počas sviatkov sa snažíme obdarovať ich čo najhodnotnejšími darmi, aby sme sa vo svojom vnútri ospravedlnili, že sa im nevenujeme

po duševnej stránke tak, ako by sme mohli. Pritom ich ďaleko viac poteší, keď sa s nimi posánkujeme, zaplaváme, zahráme na schovávačku, prideme ich pozrieť na ich vystúpenie, ci zápas alebo im na ich sviatky urobíme nejaký jednoduchý darček.

Tieto všetky problémy sa týkajú aj „domovákov“, kde tieto naše omyly uvádzajú do praxe mnohí riaditelia a vychovávatelia detských domovov, darcovia, podnikatelia a občianske združenia.

...). Urobili sme z nich závislých mladých ľudí a odtrhli sme ich od reality.

Keď odchádza „domovák“ z detského domova, je zvyknutý na určitý štandard obliekania, životného štýlu, správania sa a zrazu dostáva od života jednu facku, za druhou. Ako im pomôcť zorientovať sa v realite?

Možno aj tým, že ich budeme učiť hodnotám života, pripravíme ich vstúpiť do reality tým, že im ukážeme naše skúsenosti, pod-

O deťoch z detských domovov

Vzniklo veľa organizácií

(ako napríklad Úsmev ako dar, Detské centrum a iné), ktoré sa snažia pomáhať deťom. Tieto organizácie realizujú rôzne programy kultúrneho, športového a výchovného charakteru, snažiac sa o ich duševný vývoj. Ale časom sa odklonili od svojich ideálov a začali vo veľkom obdarovávať „domovákov“ materiálnymi darmi, ktoré ich stále viac robili závislejšími na daroch. Chodili na akcie nie preto, aby si našli nové priateľstvá, aby ukázali okoliu svoju šikovnosť, ale preto, lebo vedeli, že zase niečo „dostanú“ (CD prehrávač, počítač, plyšáky

poríme ich v ich snoch, aby ich dokázali zrealizovať, budeme ich morálnou oporou. Prestaňme im len dávať hmotné statky, naučme ich skromnejší spôsob života a ukážme im viacej duchovnosti a možno sa skôr zorientujú v ich samostatnom živote.

Je levitácia vôbec možná? Je to len kúzelnícky trik? Ľudia sa málo zaujímajú o túto tému, väčšinou si myslia, že to s reálnym životom nemá nič spoločné. Pozrime sa do histórie, aj súčasnosti a vytvoríme si vlastný názor na fenomén zvaný levitácia.

Najstaršie zmienky o levitácii sú zakomponované v rozprávkach všetkých národov sveta. Ak nepôjdeme až tak ďaleko, stačí vniknúť do tém slovenských ľudových rozprávok alebo orientálnych. Ježibaba na metle, lietajúci koberec, lietajúci kôň a pod. Deti veria v existenciu Ježibáb, lietajúcich kobercov, kým ich nepresvedčíme, že to nie je možné. Keď sa my, dospeli „naladíme“, na rozprávkovú tému, aj my sme nakrátko schopní veriť, že je to možné. No vzápätí si potvrdíme rozumom, že to možné nie je. Známu zmienkou z gréckej mytológie je príbeh Prométhea, so svojim letom na krídlach z vosku a peria.

Racionálny výklad hovorí, že sa Prométheovi roztopili krídla od slnečného tepla, čo spôsobilo jeho pád. Iracionálny výklad hovorí, že sa Prométheovi neroztopili krídla z vosku a peria,

Čo je to Levitácia?

ale roztopila sa jeho VIERA, tak ako sa topí vosk z tepla. Krídla len symbolizujú uvoľnenie, bez čoho levitácia nie je možná.

Aj v novom zákone je zakomponovaná informácia o levitácii, keď Ježiš prichádza po rozbúrenej vode k svojim učeníkom, Peter, keď videl Ježiša, vykrikoval v obrovskej eufórii, „Ježiš, zachráň nás!“ Peter na chvíľu prestal racionálne myslieť a to využil Ježiš keď povedal: „Pod’ ku mne Peter!“ Peter vykročil a

urobil prvých pár krokov po vodnej hladine. No zrazu si spomenul, že po vode sa nedá chodiť a to znamenalo stratu jeho viery a jeho výkrik: „Ježiš, ja sa topím“. Ježiš odpovedal: „Vidíš Peter, aká slabá je tvoja viera?“ V tomto biblickom príbehu je povedané veľa alebo všetko o levitácii. Zvládnuť levitáciu znamená nemyslieť na to, že sa to nedá. To sa stalo Prométheovi, aj Petrovi, preto nezvládli levitáciu. Nemyslieť, je ťažko zvládnuť, je to takmer nemožné. No nahradiť nemyslenie radosťou - eufóriou je ďaleko ľahšie. To tiež na krátko zvládol Prometheus a Peter. Vtedy, keď pociťujeme radosť - eufóriu, nie sme schopní myslieť.

Levitácia má mnoho foriem a stupňov, od tých najjednoduchších, po zložité. Tak ako to robí

Dávid Copperfield, že sa dokáže vznášať. Všimli ste si D. Copperfielda, akú má radosť - eufóriu, keď sa vznesie nad obecnosť? Možnože sa ozvú skeptici a budú hovoriť, že je to len ilúzia, to napokon tvrdí aj D. Copperfield. O tom, že žijeme v zajatí ilúzií, tvrdia aj budhisti, hovorí o tom Ježiš a mnohí ďalší. Do vynájdenia objektívu fotoaparátu, kamery, tvrdili skeptici, že je to podvod, davová psychóza a pod.

Po vynájdení objektívu títo skeptici ostali mlčať, nakoľko objektív sníma realitu, nie fikciu. Vráťme sa k formám levitácie tých, ktoré sú nám bežne známe v reálnom živote. Určite každý pozná prípady zo svojho okolia alebo televízie o ľuďoch, ktorí udržiava na hrudi rôzne kovové aj nekovové predmety. Nazývajú to „magnetizmom“. Ľudia sú ochotní uveriť, že disponujú akýmsi „osobným magnetizmom“, no väčšina nie je ochotná pripustiť, že je to forma levitácie.

Nech už to nazývajú akokoľvek, je to forma antigravitácie a s magnetizmom to nemá nič spoločné. Nakoľko predmety vážia aj niekoľko desiatok kilogramov, nemusia byť kovové. Najdôležitejšie na tom je, že tieto „kúsky“ zvládnu aj deti, starci a každý, kto tomu VERÍ, nech to nazveme akokoľvek. Nepotrebujeme k tomu žiadnu silu, len obyčajnú vieru.

Ak niekto navštívil Indiu alebo to videl z rôznych dokumentárnych filmov, indickí fakíry vztýčia povraz do vzduchu prázdna a po ňom sa vyšplhá človek alebo opička. Keď sa pýtajú fakírov, ako sa to naučili, odpovedia: „My sme sa to neučili, to proste JE“.

Strata viery fakíra znamená pád povrazu aj s človekom na zem. Pre Indov sú tieto „kúsky“ tak samozrejme, ako pre nás kúsky detí a starcov, čo udržiava na hrudi alebo inde rôzne predmety. Aj to je forma levitácie.

Športovci, bežci poznajú, čo znamená „chytiť druhý dych“. To sa stáva vtedy, keď „vypneme rozum“, keď sa dokáže športovec uvoľniť. Vtedy nebežíme my, vtedy to beží samo. Netreba k tomu žiadnu silu, len uvoľnenie. Je to stav, ktorí zažili mnohí športovci, je to tiež formou levitácie.

V Mexiku pri jednom zemetrasení sa stala táto príhoda. Pod niekoľko tonovým betónovým panelom bolo privalené dieťa. Matka tohto dieťaťa dokázala podvihnúť niekoľko tonový panel a vyslobodiť dieťa. Láska, aj Viera, dala matke silu, dokázala zdanlivo nemožné. Aj to je forma levitácie.

Tibetskí mníši, medzi kláštorami, ktoré sú vzdialené desiatky kilometrov, využívajú ako poštárov „zvláštnych bežcov“. Títo bežci, prekonávajú obrovské vzdialenosti, niekoľko desiatok metrov dlhými skokmi. Robia to s neuveriteľnou ľahkosťou, takmer bez námahy. V ich tvárach je radosť a eufória, nie napätý výraz. Aj to je forma levitácie.

A nemyslíme si, že sa s levitáciou nestretol každý človek vo svojom živote. Spomeňme si, keď sme boli deti, niekedy sme mali takú radosť eufóriu, že sme mali pocit, že sa vznáša

šame alebo lietame. Poskakovali sme ako kozľatá, aj keď len na zlomok sekundy, sme zažili levitáciu. Väčšinou sme tento chvíľkový pocit „znegovali“ rozumom, preto trval tak krátko. Čo keby sme tento chvíľkový POCIT udržali čo najdlhšie? Myslíme si, že sa to dá naučiť? Verte, že naučiť sa to nedá. Naučiť sa môžeme len to, čo bolo vymyslené. Naučiť sa môžeme matematiku, dejepis, astronómiu a mnohé iné veci. No naučiť sa niečo, čo proste JE, je nemožné.

Ale to neznamená, že levitáciu nemôžeme zvládnuť alebo ovládať. Vieme ako na to, ako sa dá zvládnuť levitácia, povieme si to v budúcom čísle časopisu „Priestor pre život“. Stačí Váš záujem.

Mojžiš silou viery nechal rozostúpiť more, Ježiš zastavil búrku, kde sú naše možnosti ohraničené, obmedzené? Ježiš nám pripomínal, „Všetko, čo činím Ja, môžete robiť aj Vy“. Záleží na nás, či uveríme sami sebe, či budeme ochotní stať sa na chvíľu deťmi alebo bláznami.

Ak ťa napadne otázka, „keby to bolo všetko tak jednoduché, dávno by sme vedeli lietať“. Pravdu a skutočnú múdrosť, hľadáme v zložitosti a tam ju nikdy nemôžeme objaviť, tam nie je. Pravdu hľadáme za siedmimi horami, za siedmimi moriami, siedmimi riekami, tam nájdeme len malé pravdy alebo polopravdy.

Najväčšia pravda stojí pri tebe, stále a ešte väčšia je priamo v tebe. Čo si vyberieš Ty, čo čítaš tieto riadky?

Pokračovanie

o „Vlčiakovi“

Pokračovanie zo strany 2 ...

Pán Jurečka je postihnutý vážnou plúcnou chorobou, aj keď neinfekčnou, v prostredí starého rodičovského domu, kde je vlhko a zima, možno neprežije. Zisťujeme možnosti ústavov, do ktorého by ho umiestnili, má len čosi nad 50 rokov, nemáme síce s tým skúsenosti a nevieme, či bude ochota zo strany kompetentných.

Obraciame sa na vás, čitateľov nášho časopisu, o pomoc vybaviť alebo pomôcť s umiestnením tohto človeka v dome dôchodcov, alebo v nejakom ústave.

Sami s tým nemáme skúsenosti a aj naše možnosti sú obmedzené, starosťou o vlastnú existenciu.

Tento človek je ochotný prijať akúkoľvek pomoc. Preto Vám ochotným ďakujeme.

Tieto dve slová hýbu dnešným i minulým svetom. A zrejme ostáva na nás, ktoré z nich ovládne svet našej prítomnosti Vďaka týmto dvom emóciám sa vedú vojny a všetky druhy násilia, ale aj pozitívne deje, ktoré ovplyvňujú ľudstvo. V týchto základných emóciách žijeme všetci, či chceme alebo nie.

LÁSKU si často stotožňujeme so zaľúbenosťou dvoch ľudí alebo lásku k svojim milovaným, blízkym. Lásku prejavujeme aj k svojmu národu, štátu, vierovyznaniu, záľubám a pod. Hranice medzi láskou a strachom sú tak blízko, že ani nevieme, či sa nachádzame v emócií strachu alebo lásky.

Dvaja mladí a krásni ľudia sa zamilujú a v obrovskej eufórii prežívajú svoju zamilovanosť a nazvú to láskou. Chcú udržať svoju zamilovanosť čo najdlhšie, veď toľko snívajú o svojej „láske“. V slove chcieť je už zárodok pochybností

S l o v o

chcieť znamená strach a strach je protipól lásky.

Vlastným strachom zbúrali svoju zaľúbenosť, ktorú si chceli udržať čo najdlhšie. Láska nemusí byť totožná aj s tou najväčšou zaľúbenosťou.

STRACH je mocná emócia, vplyvom strachu robíme zásadné a nemenné rozhodnutia. Kvôli nášmu strachu, sme ochotní zabíjať, kradnúť, ničiť. Strach bohatého o svoj majetok ho núti mať viac majetku. O bohatstve slávnych píšú a hovoria všetky médiá. Vnucujú nám svoju filozofiu strachu a nútia nás podľa nich žiť. Vízia bohatstva, krásnych domov, luxusných áut, v nás vzbudzujú túžbu a závisť. Sú to ľudia najviac postihnutí strachom, kosia ich za to infarkty, rakoviny, AIDS, lebo strach ako silná emócia, ničí najviac ich samotných. Ale aj nás chudobných ničí emócia zvaná závisť. ZÁVISŤ je synonymum slova strach a tento strach kosí chudobných.

LÁSKU tiež stotožňujeme s našim pocitom spokojnosti, harmónie a pokoja. Byť spokojný neznamená žiť v láske, byť harmonický môže byť aj naša ľahostajnosť, byť pokojný, môže byť aj naša arogancia. Žiť v láske, znamená

nemať strach a nemať strach znamená pocho-piť život. Nemať strach znamená nebáť sa ani o svoj život, ani o život svojich blízkych. Strach o život je najväčšie nepochopenie života.

Ak si myslíme, že život začína narodením a končí smrťou, tak sa nemôžeme zbaviť strachu a žiť v láske.

Ak si myslíme, že všetko potrebné nám povedali naši milovaní rodičia, predkovia, učitelia a teológovia, tak budeme nútení žiť v strachu tak, ako naši predkovia. Všetci túžime žiť v láske, je to náš genetický kód, je to sila, ktorá

nás vracia samým k sebe, je vytrvalá, je pokoj-

ná, vždy tu bola a vždy tu aj bude.

Lásku vedia ľudia prejavovať aj v dobe vojen, chudobe a núdzi. Láska prekonala každú dobu a prekoná aj dobu budúcu. Láska nemá nepriateľa.

Preto ďakujeme Vám bohatí a mocní, že takí ste, tým nám ukazujete aj inú cestu.

Ďakujeme múdrym tohto sveta, že tie najväčšie pravdy nechápete, aj vďaka Vám ich chápu malé deti, blázni a odsúdení tohto sveta.

Ďakujeme Vám predkovia, že ste nás naučili, len to čo Vás naučili. Nechtiac ste sa obetovali preto, aby sme my, pochopili.

Ďakujeme Vám hrdé cirkvi a náboženské spoločenstvá, že „chcete“ ukazovať tú správnu cestu. Aj vďaka vášmu chceniu, sme mnohí pochopili, že cesta k pravde a pochopeniu, vedie cez vlastnú skúsenosť, cez vlastné srdce.

Ďakujeme vám politici, že robíte politiku, akú robíte. Aj vďaka vašej arogancii a ľahostajnosti, robíte z ľahostajných súcitných a z bezohľadných chápaných.

Aj toto sú prejavy lásky, lebo keď prejavujeme skutočnú lásku, málo kedy o tom vieme. Preto nejestvujú naši nepriatelia, existujú len naši nevedomí spojenci.

A nemyslíte si, že autor tohto článku objavil Ameriku, objavil niečo neobjavené. O týchto najpodstatnejších a najzákladnejších pravdách hovorili Ježiš, Budha, Mojžiš, Konfúcius, Mohamed a mnohí ďalší. A svoj život podľa toho aj žili. Existovali aj v minulosti a súčasnosti, milióny ľudí, ktorí podľa toho žijú a nepíšu o nich žiadne noviny a ani o nich nikto nevie.

No oni boli, sú a budú a v tom je naša nádej.

MOTTO

Múdrost' a polovičná múdrost'

Štyri žaby sedeli na tráme plávajúcom pri brehu rieky

Zrazu ich zachytil prúd a pomaly ich unášal

Žaby sa tešili a boli udalosťou celkom zaujaté pretože sa ešte nikdy neplavili Po chvíli prehovorila prvá žaba a povedala: „Toto je iste ten najporozuhodnejší trám, hýbe sa akoby žil

Ešte nikto nikdy o takom tráme nepočul“. Potom prehovorila druhá žaba: „Kdeže, priateľky, trám je taký istý ako iné trámy a nehýbe sa

Je to rieka, čo tečie do mora a unáša nás“.

Tretia žaba povedala: „Nehýbe sa ani trám ani rieka pohyb je v našom myslení, pretože bez myšlienky nie je pohyb“. A tri žaby sa začali hádať o tom, čo je v skutočnosti v pohybe. Hádky priberala na prudkosti a hlasitosti, ale dohodnúť sa nemohli.

Potom sa obrátili na štvrtú žabu čo doteraz len pozorne načúvala no zachovávala klud. Ostatné žaby sa spýtali na jej názor. Štvrtá žaba povedala: „Každá z vás má pravdu a nikto sa nemýli. Pohyb je v tráme vo vode a tiež v našom myslení“.

Šťastie

Ja z hlbín srdca prahnem po šťastí a zatiaľ tmu mám v duši, rozdávam seba s úsmevom, pre prosby moje nie sú uši.

I kruto padám strmhlav v bolesti osudom bitý neustále vzápätí vztýčiac hlavu v hrdosti žiaľ mi vyznačil hviezd metále. Dosiachnem na dno svojho bytia komu to podarí sa zdare bez horkosti ponôš bez zavytia, ja viem, že život nežijem si márne.

A zo dna životodarnej studne vytryská láska pre ľudí, dávam ju vďaka, z nej neubudne i pocit šťastia pre ľudí

Katka

Strach a láska

Anketa o Verejnom kempe

Opýtali sme sa obyvateľov Priekopy, na ich názory na Verejný kemp, zaznamenali sme ich tak ako sa jednotlivci vyjadrili. Anketa prebehla v jeden deň a je zachované aj poradie opýtaných.

Asi 35 -ročná žena - Nevie, nemám zatiaľ na to názor.

Asi 65- ročný muž - Nech sa MNV postará o ľudí, aby mali teplo, viete, poznám toho čo tam u Vás býva, volá sa Dobias, býval pred tým za potokom v dodávke. Každý večer bol nachmelený pod obraz boží. Otázka: Aj dnes ho vídavate opitého? Odpoveď: Viete, že ani nie ...

Asi 70 - ročný muž so ženou - Viete, keď je to už postavené, nech tam bývajú, ale v Priekope to nemalo byť. Otázka: A kde by to mohlo byť? Odpoveď: Kdesi na holiach im to postavte, tam nech sú. Reakcia: Viete, oni žijú tu v meste. Odpoveď: Ta ich treba, preč...

Asi 60 - ročný muž - Kdesi bývať potrebujú. Financuje to mesto, však? Odpoveď: Nie, je to skôr „súkromná“ iniciatíva. Odpoveď: Tomu nerozumiem...

Asi 70 - ročná žena - Kde tí ľudia bývali prv, každý mal svoju rodinu a nech si robí každý čo chce ...

Asi 17 - ročný mladík - Moc sa mi to nepáči, keď idú okolo, dievčatá, obchádzajú to tam. Otázka: Čoho sa boja? Ohrozuje tam niekto niekoho?

Odpoveď: No boja sa , asi to majú z tých filmov, lebo som nepočul, že by sa tam niečo stalo. Ja nie som ani proti, to hovoria druhí...

Asi 60 - ročný muž - Nie som proti ničomu, keď sa má niečo pre ľudí urobiť.

10 - ročný školák - Aj bezdomovci chcú mať dom.

Asi 30 - ročná mamička - Mne to nevedí, mohlo by to byť.

Asi 55 - ročný muž - Ja to podporujem a držím vám palce.

Asi 20 - ročný mladík - Je to dobré, fandím vám, držte sa a nedajte sa. Prajem vám všetko dobré.

Asi 35 - ročná predavačka - Nepáči sa mi to. Otázka: Prečo sa vám to nepáči? Odpoveď: Keď niekto kradne elektriku a platíme to všetci.

Otázka: Kto vám povedal, že tam kradnú elektriku? Odpoveď: Hovoria to všetci. Otázka: Majú tam elektromer, myslíte si, že sa dá kradnúť elektrika? Odpoveď: Aj tak sa mi to nepáči a hotovo...

Asi 20 - ročná dievčinka - Čítali sme to s mamou, pošleme vám podpísanú petíciu, je to dobré, fandíme vám.

Oznam pre anonymných darcov komunálneho odpadu

Po uverejnení prvého čísla Priestoru pre život sa nám na druhý deň stala zvláštna vec. Neznámy darca nám „daroval“ na náš pozemok dve veľké jutované vrecia odpadkov. Žiaľ nemáme kontajner na komunálny odpad, nevieme kde to budeme dávať. Neznámy darca nám okrem nových jutovaných vriec daroval aj odpad zo stavby, ktorý sme využili na zasypenie blatistého chodníka. Obsah druhého vrecia s obsahom komunálneho odpadu, sme uskladnili v ohrade. Neznámy darca asi omylom, nám darovala úplne nový ešte zabalený vrták do Hiltky. Radi mu ho vrátíme a za protihodnotu tejto služby mu vrátíme vrece s komunálnym odpadom. Ak sme v prvom čísle nášho časopisu uverejnili náš cieľ, že naše riešenia poskytuje aj ekologické prvky, snažíme sa neprodukovať žiadny komunálny odpad, alebo minimum. Preto prosíme neznámych „darcov“ komunálneho odpadu, ktorí nás už dávnejšie dostatočne zásobujú, aby zvolili vhodnejší spôsob zbavovania sa odpadkov. Možnože tieto „darcovské aktivity“ budú mať aj pozitívny faktor a mesto Martin nám daruje kontajner na komunálny odpad a radi vaše odpadky doň uložíme.

Oznamy

Kto nám daruje neštipené výrastky ovocných stromov a kríkov, nepotrebné poľnohospodárske náradia, pluh, brány alebo ich častí, stačí zavolať, veľmi nám pomôžete.

Ospravedlňujeme sa čitateľom nultého „čísla“ časopisu Priestor pre život, za textové a gramatické chyby. Učíme sa to, sme len laici.

Radi by sme rozšírili vydávanie nášho časopisu aj do iných miest Slovenska. Ak sa nájdú ochotní ľudia pre túto myšlienku.

Náš časopis si nevyhradzuje žiadne autorské práva. Naše články je dovolené rozmnožovať aj tendenčne meniť, nakoľko autormi alebo spoluautormi, sme my všetci.

Hľadáme spolupracovníkov, dopisovateľov z celého Slovenska. Pošlite nám svoje príbehy, postrehy a názory.

Tí, ktorí budú chcieť zaslať ďalšie číslo časopisu Priestor pre život, pošlite nám obálku so známku, adresou a pár drobných a radi Vám ho pošleme až domov.

Radi by sme poskytli ubytovanie všetkým, ktorí sú v núdzi, hlási sa nám veľa ľudí bez strechy nad hlavou. V podkroví chatky sme mali provizórnou redakciu, dnes tu už bývajú traja bezdomovci a jeden býva dolu. Veríme, že s vašou podporou budeme mať väčšiu kapacitu.

Občianske združenie Proces - 3 praje svojim čitateľom a ich blízkym šťastný rok 2003, aby sa im splnili ich tajné sny, po ktorých tajne túžia.

Stručne o histórii a súčasnosti občianskeho združenia Proces - 3

Od jari 2002 sme sa snažili zriadiť Verejný kemp v Priekope, v Martine. Získali sme hektárový pozemok do užívania zdarma.

Požiadali sme mesto Martin o schválenie zámeru, aby sme mohli náš projekt realizovať. Od mesta sme nepýtali peniaze, len povolenie, na realizáciu dočasných stavieb. Na naše niekoľkonásobné dovolania, sme dostali len jeden zamietavý list od mesta. Množstvo dôvodov, ktoré uviedli, boli ľahko sponchybniteľné a preto sa k nim už nikto nevyjadruje. Primátor mesta sa vyjadril cez médiá, že naša snaha bude „ocenená“ pokutou a odstránením stavby. Rokovať s nami odmieta, ostáva nám len veriť, že ešte zmení názor. Je pravdou, že jednu chatku sme postavili bez povolenia, vďaka tomu tam našlo domov pár obyvateľov. Možnože sme porušili stavebný zákon, no sú aj iné zákony, ktoré dávajú právo na existenciu každému človeku, sú to zákony etiky a všeobecnej morálky, nemali by byť tieto zákony nadradené? To je otázka nie len pre primátora mesta Martin, ale pre nás všetkých. V minulom vydaní nášho „nultého“ čísla časopisu Priestor pre život, sme zdôrazňovali, že naše riešenia nikoho neohrozujú, ani neobmedzujú. Naopak, môžu byť všetkým prospešné, hlavne mestám. Naše riešenie by mohlo byť rozšírené aj do iných miest Slovenska. Chceme zdôrazniť, že naše riešenia nie sú lepšie ako riešenia iné, je len netypické. „Žiť a nechať žiť“, je to tak málo a predsa

sme narazili na zatiaľ neprekonatelný odpor úradníkov a ľudí postihnutých predsudkami a nedôverou. Naše riešenie okrem ubytovania ponúka aj pracovné možnosti. Okrem obrábania pôdy, aj možnosti vytvorenia dielni drevovýroby, kovovýroby a mnoho iných. Na ubytovanie sme zvolili výstavbu malých oteplených chatiek, ktoré ďaleko lepšie spĺňajú kritériá súkromia ako anonymné veľké ubytovanie. S výstavbou chatky pomáhajú ostatní členovia komunity a tým sa mení vzťah k hodnotám jednotlivých obyvateľov kempu. Okrem spomenutých aktivít, by sme radi vybudovali aj vývarovňu polievok pre sociálne slabších spoluobčanov. Využili by sme vlastné poľnohospodárske produkty. Služby by mohli využívať dôchodcovia, študenti a mnohí iní. Mnohé iné plánované aktivity spomenieme v budúcom čísle časopisu „Priestor pre život“.

Príbeh zo samoobsluhy

V jednej samoobsluhy sa stala táto príhoda. V otváracej dobe zamknuté dvere, všetky predavačky stáli pri košíkoch a strážili zlodēja. „Čakáme na policajtov“, hovorili predavačky, „chytli sme zlodēja“....

Zloděj stál, pil pivo, nevyzeral utrápený a znepokojený, že bol prichytený pri krádeži. Lup bol vyložený na pulte, okrem kôpky FIODORIEK, aj fľaša vína. Vypadal slušne oblečený a celkom spokojný. Netváril sa ani zahanbene a ani nemal tendenciu utekať, ako to býva zvykom.

Čo si asi myslel tento zloděj?

„Vonku zima, - 5 stupňov Celzia, tu mi je dobre, policajti ma odvedú, v tep- lúčku vypočujú, nakoniec ma pustia. Keď mi to všetko zrátajú, možno ma zavrú, len keby to bolo čím skôr a budem zasa v teple. Keby som vedel niečo vyviešť, niekoho prizabiť alebo ukradnúť milión. Štve ma to, že na čosi väčšie nie som. Bol by som v base hneď, dostať sa do basy je tiež problém, hlavne pre mňa“.

Takéto a podobné úvahy možno vírili v hlave. Nebolo by lepšie miesto útulku, zvané väzenie, postaviť útulok iný, ktorý by mu dal možnosť žiť a nekradnúť? Útulok, ktorý by mu zabezpečil základné životné potreby vlastným pričinením? Miesto útulku, zvaným väznica, ktoré nás daňových poplatníkov stojí ťažké milióny, poskytnúť útulok na slobode?

Miesto represii, ktoré už dávno stratili požadovaný účinok, hľadať iné riešenia? Iné, lacnejšie, efektívnejšie a hlavne schopné prevencie. Jednu z mnohých riešení navrhuje naše občianske združenie Proces - 3 a predsa nás počuje len málo ľudí. Aj rozčúlené predavačky si možno myslia, že s kempom pre bezdomovcov nemajú nič spoločné. A kompetentní sú presvedčení, že väznicami a políciou máme všetko vyriešené. Obrovské miliardy vynaložené štátom na represiu, súdy, políciu, väznicu ostanú NEMINUTÉ.

Ostanú nám všetkým, aj zlodějovi môžeme darovať kopu Fiodoriek a kopu fliaš vína a ešte ostane pre nás ostatných. Bime na poplach, nie len obchodníci, ale všetci. Všetci vieme ako nato, stačí chcieť.

Možno nám stačí len prebudiť sa a riešenie máš v rukách, Ty, čo čítaš tieto riadky. Ty sám /sama/, nikto druhý.

Oznamy

Hľadáme aktivistov z celého Slovenska, ktorí by mali záujem pomôcť zriadiť verejný kemp pre ľudí bez domova, vo vašom meste. Ľudí bez domova pribúda, sami vidíme, že naše ubytovacie kapacity sú minimálne.

Hľadáme aj majiteľov domov, usadlostí, nevyužitých stavieb a pozemkov, ktorí majú odvahu a hlavne ochotu ponúknuť to, čo sami nevyužívajú a nepotrebujú. Nebojme sa o svoje majetky, môžeme ich len zveľadiť aj tým, že pomôžeme ľuďom prežiť a žiť v pokoji. Odmenou za to nemusia byť peniaze, môže to byť váš pocit vnútorného pokoja. A ten sa nedá zaplatiť, ani oceniť. Slovensko môže ukázať Európe aj svetu, že máme niečo špecifické a jedinečné. Naša jedinečnosť a neopakovateľnosť môže byť vzorom aj pre mocné národy. V tom je naša sila.

Ďakujeme vám ochotní a odvážni, vieme, že na Slovensku je nás dost.

Podakovanie

Ďakujeme za vyjadrenie vašej podpory podpisom našej petície. Vaša podpora je nás veľkou motiváciou, Ďakujeme. Ďakujeme neznámemu darcovi, že poslal náš na náš účet 1000 Sk. Ostal si skrytý milý darca /daryňa/, o to má tvoj dar väčšiu cenu. Ďakujeme.

Ďakujeme za ochotu mnohým ľuďom, ktorí pomohli Viliamovi Jurečkovi, o ktorom sme písali v predchádzajúcom čísle. Nebudeme vás menovať, je vás veľa cnostných, medzi cnostnými. Je to pre nás radostné poznanie, že ľudia so srdcom je stále viac. Za to, že STE, Vám veľmi, veľmi ďakujeme.

Na záver

Ľudia sme zatiaľ takí, že v zložitosti hľadáme riešenia. V jednoduchosti sú tie najlepšie riešenia, sú geniálne tým, že sú jednoduché. Ak prekonáme vlastný „strach“ z jednoduchosti, otvorí sa nám brána poznania a pochopenia. Pochopíme, že riešenia sú v našich rukách..

Ak cítiš radosť, nepokoj, zmätok pri čítaní týchto riadkov, to tvoja duša kričí, „TO JE ONO“. Sú to tvoje túžby, sny, očakávania, to si TY. Sú to premenené tvoje trápenia a súženia, to je Láska, čo je v Tebe. Nebáť sa nepochopeného, nepoznaného, to si tiež Ty a TY to vieš, stačí si spomenúť. Strach je len produktom našej mysle, preto NEEXISTUJE, je len LÁSKA a TY, NAVŽDY.

Časopis Priestor pre život vydáva občianske združenie Proces - 3, Kratinova 11, 03608 Martin 8, tel.: 0903 033 677, e- mail: proces3@post.sk

Registrácia: Ministerstvo kultúry SR číslo 2879/2002, Šéfredaktor: Ing. Pavol Hroznár, zodpovedný redaktor: Daniel Dižkanec
č.úctu: 5261664/5200, IČO: 378 11 371